

En toch is ook dit oord niet geheel zonder aantrekkelijkheid; zij wordt er gebracht door de vluchten meeuwen, die azen op het weinige, wat hun de mensch overlaat. In zwermen bedekken zij de richelbuiken der opgeblazen reuzen en zij brengen er de schoonheid als van een andere wereld . . . En op den oever zitten een paar leepe raven te wachten tot den avond om zich op de verlaten slachthelling te goed te doen.

Lerwick, Augustus 1922.

J. METZELAAR.

Bontevisch. — De tweede foto is van *Lagenorhynchus acutus* Gray = *Delphinus eschrichti* Schlegel = *D. leucopleurus* Rasch. Dit dier is bij de visschers algemeen bekend onder den naam „bontevisch”, duidende op de bonte, zwart met crème teekening. De kop heeft lichte strepen, de zijde een lange, lichte lengtestreep en op den rug is het crème zoodanig aangebracht, dat de rugvin in een zwart „zadel” is gevat. — De totale lengte is ca. 2 M. De kop heeft een geringe „snuut”-vorming, in tegenstelling tot dien van den bruinvisch, waarvan het dier voorts door den vorm en het grootere aantal der tanden is onderscheiden.

De „bontevisch” is een zeer gezellig beestje, dat het visschersvaartuig gaarne bijhoudt, maar zich niet zoo gemakkelijk laat lokken en voederen als de tonijn. Tonijnen en bontevisschen vind ik de twee meest onderhoudende dieren van de Noordzee en zij bieden zekere punten van vergelijking. Eerstgenoemde ontmoet men meer in kleine troepjes, die hardnekkig bij U blijven als ge ze nu en dan op een harinkje trakteert. Bontevisschen daarentegen zijn meer lokaal en dan vaak in enorme spoken. Plotseling duiken zij overal om het schip op, maken vervaarlijke sprongen, bij 4, 5 tegelijk, waarbij de krijtwhite buiken schitteren in de zon (ze komen dus op de zijde neer). Jong en oud dartelen en buitelen zoover het oog reikt en telkens zwemmen er een paar aan den boeg met ons mee; na een uurtje is echter de heele troep weer uit zicht.

Foto Polygoon.
Springende Bontevisch.

Midden in de Noordzee is dit dier stellig veel algemeener dan de bruinvisch, die meer van de kust houdt. Mag het nu ook tot onze fauna gerekend worden? Ik vermoed van wel; de beugvisschers, die telken voorjare in Nieuwediep aas komen koopen verzekeren tenminste dat de bontevisch in dezen tijd de haring vaak tot in het Marsdiep vervolgt, en ik heb in het opmerkingsvermogen dezer menschen groot vertrouwen. Wil men wellicht bij strandwandelingen aan de aangespoelde „bruinvischachtige” dieren eens zijn aandacht wijden?

J. M.

Ook Natuursport. — Naar aanleiding van eenige artikelen in De Kampioen over tochten met den kijker tusschen Zeegse en Schipborg, die me met verschillende natuurvrienden in aanraking brachten en waarbij de Redactie van De Kampioen de meeste welwillendheid toonde, had ik ook een ervaring, die teekenend voor de psyche van den belangstellenden vrager was. Ik weet niet, of ik me er eens zijn aandacht

J. M.

Natuursport. — Naar aanleiding van eenige artikelen in De Kampioen over tochten met den kijker tusschen Zeegse en Schipborg, die me met verschillende natuurvrienden in aanraking brachten en waarbij de Redactie van De Kampioen de meeste welwillendheid toonde, had ik ook een ervaring, die teekenend voor de psyche van den belangstellenden vrager was. Ik weet niet, of ik me er eens zijn aandacht

geurende eenige weken. Nu is hij weer geregeld op het appèl, alleen hij, niet zij, die ergens

wijden?

Ook Natuursport. — Naar aanleiding van eenige artikelen in De Kampioen over tochten met den kijker tusschen Zeegse en Schipborg, die me met verschillende natuurvrienden in aanraking brachten en waarbij de Redactie van De Kampioen de meeste welwillendheid toonde, had ik ook een ervaring, die teekenend voor de psyche van den belangstellenden vrager was. Ik weet niet, of ik me er eens zijn aandacht

de moedertaak vervult. Dagen lang ben ik hem gevolgd, om uit te maken of het de grauwe dan wel de blauwe was. Met den Heer Brouwer kreeg ik er verschil over, maar ten slotte heeft hij het kenmerk gevonden: het was de grauwe en er waren 2 mannetjes. Nu zie ik ze telkens, nog steeds het wijfje met haar bruine japonnetje niet. Prachtig, den roover langs de heide te zien strijken, veel minder gracieus dan de wespandief het doet. Die vangt dan ook zijn prooi vliegend terwijl de kiekendief zijn kost van den grond moet halen. De vleugels zijn veel meer opgeslagen, om dadelijk te kunnen dalen. Bosch en weide ontwijkt hij meestal, maar als ik hem lang met den kijker volg, zie ik hem nooit wat vangen, zijn jagersvak schijnt niet erg loonend op het eerste gezicht. Dat hij de weide nu ontwijkt, hangt zeker samen met de activiteit der oudervogels daar. Ik kreeg den indruk, dat hij muizen en . . . eieren zocht.

Komt hij bij de Kieviten, dan toonen die groote animositeit. Ook de kraaien, man en vrouw samen, trachten hem te verjagen. Wie reist van Assen naar Groningen moet tusschen Oudemolen en de Punt maar eens uit het spoorvenster kijken, dan is er veel kans, den jager in aktie te zien: een grooten zeer licht gekleurden valkvoegel met langen staart, de kraaiachtig gesplitste vlerktoppen zwart. Meteen ziet ge dan het blauwborstje wel.

Dr. A. v. VELDHUIZEN.

Bezembrem. — Van den winter is veel brem bevroren. Daaronder leed de bloei, ofschoon wat tot bloei kwam, deed het schitterend. Liefhebbers plunderen de struiken en sommigen rukken er uit om ze in stadstuinjes te laten sterven of langs den weg te smijten. Brem wil, als de planten de aandacht trekken, niet meer verplant worden. En toch zou ik willen zeggen: plant brem op schralen zonnigen zand- en heidegrond, die ook door deze vlinderbloem verbeterd wordt. Doe het door in den zomer de zwarte peulen met rijpe zaden te verzamelen en dadelijk uit te zaaien op een plek, waar niets anders groeit. Vooral zaad, dat op verschillende plekken verzameld is, geeft voor de toekomst kruising en sterker exemplaren met dankbaren bloei. Een driejarige bremstruik in den eersten bloei is wel het mooiste, dat ik ken.

Dr. A. v. VELDHUIZEN.

Jonge vogels in fuiken. — Nu U aan mijn schrijven van 2 Augustus publicatie hebt gegeven in De Levende Natuur, komt het mij gewenscht voor u ter aanvulling nog het volgende mee te deelen:

Na mijn publicatie van een paar artikelen over vogelbescherming in de Oprechte Steenwijker Courant, waarin ik o.a. ook over de fuikenkwestie schreef, werd mij een eenvoudig middel aan de hand gedaan om het invliegen der vogeltjes in de fuiken te verhinderen, n.l. door met een toefje gras, hooi, ruigte of iets dergelijks dat altijd wel bij de hand is, de ingang der fuiken af te sluiten. Dit vereischt weinig moeite en al weet ik bij ervaring, dat zelfs hiertoe de visschers nog moeilijk te krijgen zijn, toch vertrouw ik dat ruimere bekendmaking, ook door De Levende Natuur, zijn goede uitwerking niet zal missen.

Het is ook mijn ervaring dezen zomer te Giethoorn geweest dat slechts jonge vogeltjes in de fuiken terecht komen; in Augustus en September vond ik geen enkel slachtoffer.

Wat in 't algemeen de vogelstand in deze streek betreft, die is nog vrij goed te noemen. Door ontginningen echter en ook wegens totaal onvoldoende politietoezicht op onwettig jagen en eierzoeken is sterke achteruitgang waar te nemen. De aalscholverkolonie is er nog, maar wordt ook voortdurend bedregd.

Amsterdam.

A. L. BROER.

In den jachttijd. — Is het niet iets héél bizonders, dat ik hedenmiddag bij den vijver, die vóór ons huis is, aan den openbaren straatweg, die vrij druk begaan wordt, in het grasveld een houtsnip gezien heb, druk bezig met zijn lange snep in het gras te boren; ik heb hem zeker wel een 20 minuten aan 't werk gezien. Passeerde er een voorbijganger of fietser zoo nam hij er geen notitie van, zelfs toen een hond kwam vloog hij slechts een eindje verder en „drukte” zich zoodat hij haast niet meer te zien was. Ik kan mij niet vergist hebben met het herkennen van den vogel, daar hij dicht bij het raam werkte en ik eenige dagen geleden een exemplaar van een jager kreeg, die ik zelve plukte en dus goed bekeken heb! —

Lochem „Bella Vista” 21 November 1922.

H. J. REERINK-AMPT.